

” Vi må planlægge og regulere for at opnå blandede boligområder på kvarterniveau. Allerede i Fingerplanen fra 1947 kan man se det princip formuleret.

Leder

Konturerne af en ny Fingerplan

Selvom debatten i øjeblikket næsten udelukkende handler om de udsatte boligområder, så er det faktisk kvartererne for de velhavende, der stikker mest af. Der er voksende ulighed og det skyldes især de formuer, der er knyttet til ejerboligerne i vækstområderne. Vi ser, at bycentrene i de største byer er ved at være lukket land for beboere med lav eller middel indkomst. Det er et generelt problem i vesten.

De fattige og de socialt sårbare samles på den anden side i de områder, hvor det er muligt for dem at få en bolig. Der er ofte tale om traditionelle etageboligområder fra første halvdel af sidste århundrede eller om samspilramte forstadsbebyggelser fra 60'erne og 70'erne – ofte af beton.

Vi kender alle skræmmebillederne fra amerikanske byer, og der er formodentlig ingen, der ønsker en udvikling,

der nedbryder sammenhængskraften i vores land. Men regeringen ser for snævert på problemstillingen, når den udelukkende fokuserer på boligområder, der har det svært. Det er væsentligt at planlægge for hele byen. Hvis der skal ske radikale forandringer i de udsatte boligområder, så skal det ske sammen med dem og de skal lukkes op mod resten af byen og der skal skabes blandede kvarterer med billige boliger andre steder i bysamfundet. Den balance kræver overordnet planlægning.

Danskerne ønsker at bo ved siden af nogen, der ligner dem selv. Populært kan man sige, at man bosætter sig efter om man ønsker naboens dreng som svigersøn. Derfor kan vi ikke lade markedet stå alene, hvis vi skal undgå opsplitning og polarisering af vores byer. Vi må planlægge og regulere for at opnå blandede boligområder på kvarterniveau. Allerede i Fingerplanen

fra 1947 kan man se det princip formuleret. Realiteterne blev dog hurtigt anderledes og hovedstadsområdet blev opdelt i rige og fattige fingre. Men nu ser billedet anderledes ud. I dag handler det i langt højere grad om en ubalance mellem center og periferi.

Presset på Københavns centrum er blevet for stort. Derfor har Curt Lilliegreen en pointe, når han her i bladet påpeger, at prisstigningerne udfordrer hensigtsmæssigheden og den sociale bæredygtighed i Fingerplanen. Han har ret i, at planen skal gentænkes, men så tror jeg til gengæld at den kan blive et stærkt udgangspunkt for en balanceret og bæredygtig regional planlægning, også på boligområdet.

Ellen Højgaard Jensen, Direktør for Dansk Byplanlaboratorium

BYPLAN NYT

Byplan Nyt 1/2018 (16. årgang)

Redaktion

Ellen Højgaard Jensen (ansv.)
Michael Nørgaard

Redaktionsadresse

Dansk Byplanlaboratorium
Rådhusstræde 6. 1. sal,
1466 København K
Tlf.: 33 13 72 81
Mail: mn@byplanlab.dk
www.byplanlab.dk

Annoncer

mn@byplanlab.dk,
bestilles senest
1. maj 2018

Layout

John Krogstrup

Forsidefoto

Lundgaard & Tranberg
Arkitekter

Oplag

4300

Tryk

KLS PurePrint

ISSN

1602-9038

Signerede artikler står for forfatterens regning, usignerede for den ansvarshavende redaktørs regning.

Byplan Nyt 2-18 udkommer i juni 2018.